

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Ney, det er ey

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Ney, det er ey", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951*, 1951-56, s. 118. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson01-shoot-workid84345/facsimile.pdf> (tilgået 22. juni 2021)

Anvendt udgave: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951*

Skal Guds helligdom og chor,
 Hvor hans Guddoms fylde boer,
 Jesu hierte, nu staae aaben
 For de onde striids-mænds vaaben.

16. Hiertens atterkierest milde,
 Søde Jesu hierte, siig:
 Hvorfor flød dit hiertes kilde
 Dog saa meget ledske-riig?
 Lød du det ey derfor skee,
 At jeg udi al min vee
 Skulde finde overmaade
 Megen lædske, trøst og naade?

78

17. Saa skal Jesu hierte vide,
 Som blev aabuet med et spyd,
 At hans hiertes aabne side
 Er mit hiertes hiertens fryd;
 Her er rum og hierte nok
 For den hele verdens fiok,
 O, gid alle hierters sinde
 Dette hierte vilde finde.

Nr. 41.

Mel. O Drøvelse, etc.

Ney, det er ey
 Saa let en vey
 Til Golgatha, mit hierte,
 Som de fleste mene, ney!
 Det vil koste smerte,

16, 5: og derfor! derfor ey 12-7.
 Nr. 41. G157.

Nr. 41. Original. -- V. 1: *En vey til Golgatha* der menes: til åndeligt at gennemleve Jesu korsfæstelsesdag (v. 15), ikke blot som et minde, men som det frelsesværk, der gjaldt ons egen synd (v. 17). *Det er ey saa let en vey*: den er nemlig kun åben for den, der er træt af synden (v. 2), derimod spærret for den ubodfærdige, som leter sig vel tilpas i synden (v. 3-4). *Det* (o: åndeligt at nå frem til Golgatha) *vil koste smerte*, nemlig smerten ved at se sin egen syndige til-

2. Er sielen ret
 Af synden frat,
 Og tørster efter hvile,
 Da er hun først bleven let,
 Op til Gud at ile.

3. Det stolte mod,
 Det kaade blod
 Kand JEsu død ey finde;
 Poenitentses taare-flod
 Maa i sandhed rinde.

4. Alvorlig fiid
 Og kamp og strid
 Mod synden er fornøden,
 Ind i JEsu pines tiid,
 Ind med ham i døden.

5. Man skrekkes maa,
 At tænke paa
 Vor Frelses mordres miner,
 Som saa følesløse saae
 JEsu svare piner.

6. Selv solen fik
 En dødnings skik,
 Og ikke lyse kunde;
 Just i middags-stunden gik
 Hendes glands til grunde.

5, 3: *mordres| morders J.*

stand. Til denne smerte er det så, digteren vil vække de ubodserdige ved at vise dem, at den samme hjerlekulde, der lod Jesu mordere se følesløse på hans kvæl (v. 5-6), bør i deres egen ligegyldighed, så også de er Jesu Hjender (v. 10-14). Til sidst giver digteren sig hen i smerten over sin egen synd, der var med til at kvasse Jesu hjerte (v. 15-18). Hede salmen er altså en udførelse af de tanker, som er fremme i det første vers. — V. 3, j. r. nr. 10, 6-8. — 3, 4: *poenitens|* bød. — V. 6-9 vil vise, at selv de døde elementer var såndre hårde end Jesu mordere. — V. 6: Mt. 27, 45. — 6, 2: *skik|* udscende.

7. Den sorte Jord
 Sin skabers mord
 Var færdig til at hevne; 79
 Og begyndte med en stor
 Bevelse at revne.

8. Et grusomt knald
 Af klippers fald
 Man hørte allevegne;
 Stene brast med torden-skrald
 I Guds marter-egne.

9. Dog stode de
 Og kunde lee
 Ad alle JEsu smerter;
 Stene kunde mere see,
 End de baarde hierter.

10. Du tænker, det
 Var ikke ret,
 Men skrekkeligt at sige;
 Ja, jeg vil dig sige eet,
 Du est deres lige.

11. Jeg siger: Du
 Hvis sind og hu
 Fra synden ey vil vende,
 Est sandfærdelig endnu
 Christi korsens fiende.

12. Al verdens flok
 Er skyldig nok
 I JEsu besæke plage;
 Hvo der ey er steen og stok,
 Maa det nok beklage.

8,1: *et grusomt knald* | *en grusom Knald* G. 10, 5: *est*; *er J⁶⁻⁷. 11, 4: est*; *er J⁶⁻⁷.*

V. 7-8: Mt. 27, 51. — 11, 5: Fvl. 3, 18.

13. Du siger: Hvad,
Om jeg er glad?
Ja, glad i dine lyster,
Dermed du dit hoved ad
Jesu pine ryster.

14. Den deel, der var
Guds Søn saa svar,
Maa dig saa got ey gjøre.
Red dig; sagen er jo klar,
Lad dig ey forføre.

15. Mit hierte tag
Guds pines sag
Til grundig eftertanke;
Lad dit sind hans korsens dag
Daglig gennemvank.

80

16. Ach! hierte, see,
Hvor dødens vee
Din Jesu hierte trykker!
Vil du meer i synden lee?
Hierte hrist i stykker.

17. Ach! bitter død,
Ach! haarde nød,
Ach! jammer, vee og smerte!
Ach! min synd, der sønderbrød
Livets fyrstes hierte!

18. Nu verden kort
Al sige bort,
Din lyst er idel møye;
Jesu død har gjort dig sort
For min sieles øye.

16, 2: *dødens*] *Dødens G. 16, 4: vil*] *vilt G. 17, 5: livets*] *Livets G.*

14, 1: *den deel*] alt det. — 14, 1-2: *den deel, der var Guds Søn saa svar*] *synden.*

7. Paa Mariæ Bebudelses Dag

Nr. 42.

Mel. Lænd smelter hen i kjerlighed og.

O kjerlighed, som himlen sønderriver,
 Som til os senkte dig i jammer ned,
 Hvad for en drift, hvad for en brand og iver
 Har kast dig hen i min elendighed?
 O kjerlighed det selv saa bød,
 Hun som en moder saae mig i min store nød.

2. O kjerlighed er stor udi dit hierte,
 Det største under har du gjort for mig,
 Din kjerlighed for min skyld gjør dig smerte,
 At midt i tornene du hviler dig,
 O hvilken grød i kjerlighed!
 Der senkte livets ord til os i kjødet ned.

3. O kjerlighed min egen slægt er vorden,
 Min broder er selv kjerlighedens Gud,
 Guddommens væld nu lever i min orden,
 Da tiden blev til evighedens brud, 81
 Da livet selv en søn blev skabt,
 Den herlighedens glands, det lys, vi havde tabt.

4. I hannem er jo Adams kjøn forsonet,
 Og sielens renselse tilhage bragt,
 Og som Guddommens brud nu bliver kronet,
 Selv himlen gæder sig ved hendes pragt,

Nr. 42. BJT 7. 2, 6: senkte] sendte J1-2. orig.: gesencket hat; livets] Livens B.

Nr. 42. Overførelse. O liebe! die den himmel hat zerrissen. C. F. Meißner, Schr. s. 79. — 1, 1: Es. 64, 1. — 2, 1: dit] Guds el. Kristi. — 2, 4: tornene] de jødiske lidelser. — 2, 6: livets ord] Kristus, Joh. 1, 1. 14; 1. Joh. 1, 1. — 3, 3: orden] gruppe, om menneskeheden. — 3, 5: da livet selv en søn blev skabt] da der blev skabt (o: født eller undfanget) selve livet (o: Gud) en søn. Udtrykket skabt er nok en uagtsonhed; det lyder ikke godt om Kristus, da Nikæabekendelsen har født, ikke skabt, selv om dette ganske vist taler om sønnens evige fudsæl. — 3, 6: Hebr. 1, 3. — 4, 1: forsonet] med Gud. — 4, 3: Subjektet kan være Adams kjøn fra 1, 1 eller måske sielen fra 1, 3; en mulighed var det også at opfatte som = idet; Guddommens brud bliver da subjekt og 1, 4 eftersteining.